

Немає більшої любові, як своє життя віддати за інших

Джула Наталія Володимирівна народилась у м. Золочеві 21 травня 1983 р. у практикуючій греко-католицькій сім'ї. Закінчивши школу, навчалась заочно у Львівському кооперативному коледжі економіки і права. У 2000 р. захворіла на рак лімфовузлів. За молитвами парафіян недуга відступила.

У липні 2004 р. Наталія вийшла заміж за Андрущишина Тараса. Під час вагітності хвороба відновилась і почала прогресувати. Свідомо відмовилася від абортів, хоча це загрожувало її життю. Своїми молитвами їй допомагали блаженної пам'яті о. Тарас Олійник, ЧСВВ, о. Теодор Пилявський, ЧСВВ і о. Антоній Масюк, ЧСВВ. Наталія щиро молилася, часто ходила до св. Сповіді і приймала св. Причастя. 4 серпня народила хлопчика. Померла 6 серпня 2005 р.

Під час перебування автора цих рядків у Золочівському монастирі в 1990-1993 рр. Наталія прийняла Урочисте св. Причастя.

До захристії василіянської церкви в місті Золочеві, що на Львівщині, після Служби Божої увійшли хлопець з дівчиною. Вони були радісні і першим Тарас почав розмову з отцем-парохом:

Слава Ісусу Христу! Ми хочемо у липні взяти шлюб.

По своїй волі, чи хтось вам підказує? — запитав з усмішкою молодий отець.

Ми самі вирішили, - відповіла Наталія соромливо, але рішуче.

До речі, священник давно знав Наталію, яка приходила і просила його молитись за її здоров'я.

- А як твоє здоров'я, дитино? - запитав отець дівчину.

- Покращало. Не відчуваю слабості. Завдячую Богові, що все обійшлося добре і можу працювати. Дякую вам, отче, за молитви. Тарас переживав за моє здоров'я і мене підтримував у ці важкі для мене часи, - вела розмову Наталія, а Тарас мовчав, очікуючи рішення священника, який, не вагаючись, сказав:

- Це добрий приклад вірності одне одному. Але ви повинні усвідомити, що стаєте на дорогу спільного життя. Свою вірність ви повинні засвідчити Богові, бо творите нову християнську сім'ю. Я запишу вас наперед шлюбні науки, які ви повинні вислухати цього літа.

Минуло вже чотири роки, як Наталія захворіла на рак лімфовузлів. За її здоров'я молилась вся золочівська парафія, а особливо - Апостольство молитви. Важка недуга відійшла, а, можливо, притаїлась. І саме в цей важкий для Наталії час Тарас дружив з нею і підтримував її на душі. А тепер Бог кликав їх до спільного життя. Божим провидінням вони повинні були засвідчити вірність Божій заповіді "Не убий!".

І ось у липні 2004 р. прийшла для Тараса і Наталії щаслива година. В церкві святого Миколая у Золочеві вони стали на рушничок щастя і присягнули перед Господом Богом вірність одне одному, поклавши руки на Євангеліє, просячи допомоги у Господа: "... Так мені, Боже, допоможи в Тройці святій єдиний, і всі святі".

Наталія була зворушена в глибині своєї душі, адже сам Ісус Христос єднав її з майбутнім чоловіком Тарасом і благословив на майбутнє життя у Святій Тайні Подружжя. По її лиці покотилась малесенька краплина сльози. Урочиста година завершувалась. У своїй короткій проповіді отець-парох звернув увагу молодого подружжя на найсвятішу чесноту любові словами св. ап. Павла: "Любов -

довготерпелива, любов -лагідна, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не наривається до гніву, не чинить зла... Тепер же зостається: віра, надія, любов; але найбільша з них - любов" (1 Кор 13, 4-5, 13).

Та ось через деякий час Наталія знову відчула слабкість. Недуга, яка відійшла на деякий час від неї, знову повернулася. Тепер вона відчула болі хребта, а під її серцем билось вже серце маленької дитини. З самого початку вона любила свою дитинку, яку носила у своєму лоні. Спочатку про хворобу не хотіла нікому розказувати, хоч чоловік про все це знав. Знову потрібно звертатись до лікарів і знову звертається своїми молитвами до Господа Бога.

До поліклініки вони прийшли разом: Тарас і Наталія. Потрібно провести аналізи і всі процедури досліджень заново, як цього вимагає медицина. Покази УЗД достовірили, що має народитись хлопчик. Стан здоров'я хлопчика нормальний і розвивається він добре. Це втішило Наталію. Вона раділа, що першою її дитиною буде хлопчик. А щодо хвороби, то вона з чоловіком надіялась, що знову вдасться відвести. Про це і лікарі говорили.

Через декілька днів вони знову прийшли в поліклініку. В кабінеті прийому хворих зібрались лікарі. Вони покликали Наталію, а потім увійшов Тарас. Після короткої розмови один з лікарів запропонував:

- У вас, Наталіє, стан важкий, але не критичний. Ваше життя під загрозою і його потрібно рятувати, але ви повинні позбутись дитини. В даному випадку ми повинні перервати вашу вагітність і вже тільки після цього будемо вас лікувати.

Наталія вся змінилась тут же. На очах заблистіли сльози. Тарас почав її заспокоювати. Лікар продовжував свою розмову:

- Але це ви вирішуйте. Порадьтеся вдома з батьками. Таких випадків є багато.

Тарас і Наталія мовчки подались додому. Мати Наталії з першого погляду відчула щось недобре. Наталія була пригнічена. А потім в сльозах промовила: "Синочку, я не дам нікому відібрати тобі життя!". Пояснивши всю ситуацію матері, вона все ще не могла заспокоїтись.

Дні швидко минали, здоров'я Наталії не покращувалось, а, навпаки, з кожним днем хвороба прогресувала. Наталія відмовлялась від лікування, хоч її до цього деякі люди намовляли, кажучи, що в даному випадку вона повинна зберегти своє життя, незважаючи на життя своєї дитини. Та Наталія увесь час повторювала: "Синочку, я не дам нікому відібрати тобі життя!".

Молилась вона постійно, але не тільки за своє здоров'я просила у Бога, а також за здоров'я своєї дитини. Приходила Наталія і до василіянського монастиря, просила отців і братів молитись за своє здоров'я і здоров'я дитини. Отець Теодор Пилявський з великим вірозумінням ставився до Наталії.

Хвороба не відступала. З кожним днем стан здоров'я Наталії погіршувався. Важкі болі хребта і спини не давали їй спокою, як вдень, так і вночі. Не допомагали обезболюючі ліки. Тільки молитва і зітхання до Бога рятували її від розпачу.

Одного дня Тараса не було вдома. Він пообіцяв, що дістане ліки, які зможуть полегшити її стан. Наталія цей час вирішила використати для того, щоб написати йому листа. "Наймилішому, найдобрішому, дорогій, коханій мені людині, моєму чоловікові" - так почала писати листа. Описала всю свою драму свого життя, а в кінці висловила свій заповіт: "Пильнуй себе і нашу дитину, люби її за нас двох... Люблю усіх, навіть полюбила ворогів, і ви любіть один одного, бо така воля Господня". Після написання листа Наталія щиро молилася і за все дякувала Богові. Ввечері вона пішла до василіянської церкви св. Миколая. Поговоривши з о. Теодором, вона посповідалась і на

Службі Божій прийняла св. Причастя. Усю надію покладала на Бога, на Його безмежне милосердя.

У великих терпіннях і стражданнях 4 серпня 2005 р. її відвезли до обласної лікарні у Львові. Стан здоров'я ускладнювався. Лікарі викликали передчасні пологи. Народився хлопчик, якого пізніше назвали Віталій. Не сповнилась її мрія, вона так і не побачила свого сина, бо народила його непритомною. На восьмому з половиною місяці вагітності для хлопчика відкрився Богом сотворений світ, а для Наталії цей світ закrywся 6 серпня 2005 р. Вона відійшла у вічність, але любов залишилася, яка об'єднує їх трьох.

Наталія повторила подвиг мужньої святої жінки і матері, італійки Іванни Беретти Моллі. Мине час і, можливо, Наталія стане святою матір'ю з нашого народу. Для цього нам потрібно молитись, а також молитись за здоров'я хлопчика Віталія, якого виховує батько Тарас, мати його і мати Наталії. Тарас щоденно ходить на могилу своєї коханої дружини.

Наталія прожила лише 22 роки. Вона була доброю дитиною для своїх батьків, доброю товаришкою для своїх подружок, доброю дружиною для свого чоловіка і доброю матір'ю для свого сина, яка віддала своє життя за нього. Вона виконала своє покликання. В своїх муках і терпіннях захистила життя своєї дитини. Завдяки Божому провидінню Наталія стала добрим прикладом для всіх тих жінок, які з різних причин позбавляють життя своїх ще ненароджених дітей. Хочеться, щоб про неї знали у всій Україні, а також у цілому світі.

Господи Боже наш! Прийми душу слугині Твоїї Наталії в Свої обителі, щоби вона разом з усіма Святими прославляла Твоє величне ім'я. Просимо Тебе за молитвами Пресвятої Богородиці, святих ангелів і всіх святих за прославу слугині Твоїї Наталії. Обдаруй нас ласкою, про яку так гаряче Тебе благаємо.

Амінь.

м. Бар

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,

ЛИСТ

Наймилішому, найдобрішому, дорогій, коханій мені людині, моєму чоловікові!

Кожного дня нам Бог посилає Свої ласки, Свої випробовування, я ніколи не звертала на це уваги і тільки тепер, коли переді мною такий вибір, я зрозуміла, що Бог - це Милосердя. Скільки разів я зверталася до Нього і завжди отримувала все, що просила. Та чомусь я не була вдячна і жила так як хотіла сама, а не так як просив мене Господь і зараз мушу за все відповідати. Не знаю, чи Бог дасть мені ще один шанс на життя, щоб я змогла довести, що жити треба не для себе, а для Бога. Господи, я повністю віддаюся у Твої руки. Нехай буде Твоя свята воля. Дозволь мені, Боже, подякувати за мого чоловіка. Так, сонечко, я кожного дня дякую Богу за Тебе, бо Ти моя опора, моя підтримка і моя друга половинка. Я рада, що скоріше піду до Бога (як буде така Його воля), бо без Тебе не уявляю свого життя.

Ти знаєш, як я мріяла про сім'ю, про нашу дитину і коли мрія була вже так близько, Господь питає нас: "А ви заслужили на це? Ні, ми не заслужили, ми справді не заслужили бути щасливими, бо ми завжди думали тільки про себе і навіть уявити не

могли, що з нами може таке трапитись. Я в будь-який момент, в будь-яку хвилину можу залишити тебе і повір мені, я не хочу щоб цей лист ти брав близько до душі. Звичайно, було б приємно, якби ти згадав наші зустрічі від початку до кінця..., але нехай це не буде вічною мукою для тебе.

Ти молодий і життя триває і повір, таких як я буде ще багато (тільки не знаю, чи хтось зможе так сильно полюбити) і зможуть дати тобі те, чого не змогла, чи не встигла я і не кажи, що це дурниці це просто таке життя.

Я молю Бога тільки про одне, якщо Він хоче забрати в мене дитину, то нехай разом з нею забере і мене. А якщо тільки мене, то нехай хоч для тебе залишить дитину - плід нашої любові. Я так хочу виносити для тебе нашу дитину, мені вистачило би хоч раз подивитись на неї. Я знаю, що синочок буде схожий на тебе. Якщо Бог дозволить йому народитися і забере мене до себе, то не звинувачуй себе і живи для нашого сина, а я на небі буду в Бога просити за ваше здоров'я.

Пильнуй себе і нашу дитину, люби її за нас двох і скажи їй, як я до останньої секунди свого життя любила вас, бо ви послані мені Господом Богом. А не дай Бог станеться так і ти, моє сонечко, перестанеш любити нашого сина, прошу тебе - дай його моїй мамі, щоб вона мала згадку, частинку мене. Люблю усіх, навіть полюбила ворогів і ви любіть один одного, бо така воля Господня. Не сумуйте, пам'ятайте і простіть.